

Arrest

nr. 208 527 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. EL JANATI, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 oktober 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 31 oktober 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 22 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 22 februari 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjitische Arabier afkomstig uit Zubeir in Zuid-Irak. U bent op 19 juni 1988 geboren. U bent tot het vijfde leerjaar naar school gegaan. Na het vijfde leerjaar zou u gestopt zijn met de school omdat u liever wilde meewerken in de traiteurszaak van uw vader. U zou dit altijd verder zijn blijven doen. Daarnaast zou u ook nog een tijdje gewerkt hebben als smid, meer bepaald in het jaar 2006 en ook als kapper, meer bepaald vanaf 2014. In 2015 zou u uit Irak zijn gevlucht. U wenste uw vriendinnetje, met wie u eerder een relatie had gehad in Irak, te vervoegen in Duitsland. Daarnaast voelde u zich ook gevsieerd door leden van het al Mehdi-leger. In Duitsland aangekomen zou u hebben vastgesteld dat uw vriendin intussen met iemand anders was gehuwd. Hierop besloot u naar Finland verder door te reizen omdat u had vernomen dat Finland erg positief stond tegenover Irakese asielzoekers. In Finland werd u evenwel verzocht om terug te keren naar Irak, iets wat u ook effectief deed op 25 november 2015. Na uw terugkeer in Irak zou u zich terug hebben gevestigd in al Zubeir. U zou in Irak een erg liederlijk leven hebben geleid, waarbij u vaak losse contacten had met vrouwen en veel alcohol dronk. Deze levensstijl was een doorn in het oog van enkele conservatief ingestelde leden van de militie Asaeb ahl al Haq (AAH) die u omwille hiervan begonnen te viseren. Enkele weken na uw terugkeer uit Finland zou u dreigbrieven zijn beginnen ontvangen. Er was onder andere in geschreven dat u zich als een atheïst gedroeg. Omstreeks september of oktober 2016 zouden er in totaal twee berm bommen zijn geplaatst voor uw ouderlijke huis. Op 1 december 2016 zou men het appartement dat u huurde om met vrouwen te kunnen afspreken, in brand hebben gestoken. Op 8 december 2016 zouden leden van AAH uw broer Ali, die ook graag alcohol dronk, hebben doodgeschoten. U werd hiervan telefonisch op de hoogte gebracht door uw broer Y.(...). Hierop zou u meteen naar het algemeen ziekenhuis van al Zubeir zijn gegaan waar het lijk van uw broer Ali naartoe was gebracht. In het ziekenhuis werd u ondervraagd door de politie. Kort hierop zou u vanuit het ziekenhuis op de vlucht zijn geslagen. U vreesde immers dat leden van AAH u ook, net zoals uw broer, om het leven zouden willen brengen omwille van jullie liederlijke levensstijl. U zou met de taxi naar het dorp al Naif nabij de stad Nasseryia zijn gereisd, waar u anderhalve maand onderdook bij enkele ooms langs vaders zijde. Vervolgens zou u illegaal via Erbil naar Turkije gereisd zijn om vervolgens via Griekenland naar België te reizen waar u op 23 oktober 2017 bent aangekomen. Op 31 oktober 2017 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw kieskaart, een verklaring die u aflegde voor de politie naar aanleiding van de moord op uw broer, een gehomologeerde kopie van de overlijdensakte van uw broer en tenslotte nog een aantal kopieën: uw bewijs van nationaliteit, het bewijs van nationaliteit van uw vader, de identiteitskaart van uw vader, de woonstkaart van uw vader, de identiteitskaart en de kieskaart van uw vermoorde broer en tenslotte nog een medisch attest van uzelf.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat de redenen waarom u een eerste maal in 2015 Irak heeft verlaten, niet in aanmerking kunnen worden genomen voor de beoordeling van uw asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS, vraag 63). Immers de eerste reden die u aanhaalde, namelijk het feit dat u uw vriendinnetje met wie u eerder een relatie had gehad in Irak wenste te vervoegen in Duitsland, is volledig vreemd aan de Vluchtelingenconventie aangezien ze geen uitstaans heeft met één van de vijf criteria van deze Vluchtelingenconventie. Over de tweede reden die u aanhaalde, namelijk u kende problemen het Mehdi-leger, verklaarde uzelf dat deze reden anno 2018 niet langer actueel is (zie gehoorverslag CGVS, vraag 65). Uit uw verklaringen blijkt ook nergens dat de redenen waarom u Irak in 2015 een eerste keer verliet nog een rol speelden bij uw tweede vlucht uit uw land. Deze feiten dien dan ook niet te worden beoordeeld in het kader van uw huidige asielaanvraag.

De verklaringen in verband met de problemen waarvoor u in 2017 Irak opnieuw heeft verlaten, zijn voorts alles behalve overtuigend. Uw verklaringen zijn immers vaag, incoherent en bovendien bij momenten flagrant tegenstrijdig. Deze vaststelling ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Zo viel bij aanvang van het gehoor op dat u zich klaarblijkelijk niet goed meer kon herinneren dat u naast identiteitsdocumenten ook enkele cruciale documenten had afgegeven bij de Dienst Veemdelingenzaken (DVZ) ter staving van uw verklaringen in verband met uw problemen. U verklaarde tot tweemaal toe dat u geen andere documenten had dan uw identiteitsdocumenten. Pas toen u nog een derde maal erop werd gewezen dat u nog andere documenten had voorgelegd, verwees u naar het politiedocument en daarna in tweede instantie pas naar de overlijdensakte van uw broer (zie gehoorverslag CGVS, vragen 6-10). Dit is opmerkelijk temeer daar deze twee documenten de kern van uw asielrelaas aanraken en aldus als cruciale stavingsdocumenten kunnen worden gekwalificeerd.

Vervolgens bent u alles behalve overtuigend wanneer u werd gevraagd wat er precies in het politiedocument staat geschreven. Uw antwoord in eerste instantie spreekt voor zich: "eerlijk: ik heb het de vorige keer afgegeven en ik weet het niet meer zo precies, maar ik zal mijn best doen om het mij nog te herinneren". Vervolgens begon u uw hele asielrelaas uit de doeken te doen. U werd hierop gevraagd

enkel te antwoorden op de vraag, namelijk wat er precies was geschreven in het politiedocument. U verklaarde hierop op 1 december 2016 aangifte te hebben gedaan van dreigbrieven die u had ontvangen, waarin was geschreven dat men uw appartement in brand zou steken. U verwees ook nog naar de moord op uw broer op 8 december maar wanneer u werd gevraagd of in de politieaangifte ook was verwezen naar deze moord, ontkende u dit uitdrukkelijk aangezien u de aangifte had gedaan op 1 december, dus nog vóór de moord op uw broer (zie gehoorverslag CGVS, vragen 14-16). De brief werd vervolgens vertaald door de aanwezige tolk. Uit de vertaling blijkt dat in dit politiedocument was verwezen naar dreigbrieven die u had ontvangen, naar bermbommen die aan uw huis waren geplaatst én naar de moord op uw broer Ali op 8 december. Na de vertaling van het politiedocument werd u nogmaals gevraagd of er naar de moord op uw broer was verwezen. U antwoordde deze keer dat er wel naar was verwezen. U werd er vervolgens mee geconfronteerd dat u op vraag 15 dit nog uitdrukkelijk had ontkend, omdat u, naar eigen zeggen de aangifte had gedaan op 1 december 2016, dus vóór de moord op uw broer. U antwoordde hierop dat uw broer op 8 en niet op 1 december 2016 was vermoord. U voegde eraan toe u erg moe was aangezien u bijna 5 uur onderweg bent geweest om van uw opvangcentrum in Bullingen naar Brussel te komen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 17-19). Deze uitleg raakt kant noch wal. Nergens werd er immers door het CGVS beweerd dat uw broer op 1 december is vermoord. U werd er enkel mee geconfronteerd dat uw verklaringen erg incoherent zijn. Uw verklaringen over uw vermoedheid als gevolg van een lange reis naar Brussel en de negatieve impact hiervan op de kwaliteit van uw verklaringen overtuigt allerminst. Later tijdens het gehoor worden uw verklaringen nog meer verwarrend. U laat nu optekenen dat u op 1 december 2016 een aangifte had gedaan van de bermbommen en de dreigbrieven. Van deze aangifte heeft u geen kopie voorgelegd. Op 8 december 2016 zou u in het ziekenhuis, waar het lijk van uw broer was opgebaard, even zijn ondervraagd door de politie. Van deze ondervraging werd een verslag opgesteld en hiervan zou u een kopie hebben voorgelegd aan het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, vragen 101 en 102). Nochtans blijkt uit de vertaling van het politiedocument dat dit gericht is aan de onderzoeksrechter en dus niet de zuivere weergave is van een ondervraging van uzelf in het ziekenhuis. Nergens uit het politiedocument blijkt overigens dat dit in het ziekenhuis zou zijn opgesteld (zie vraag 17: vertaling politiedocument).

U werd voorts gevraagd of u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verwezen naar de bermbommen. U verklaarde dat u dit zeker had vermeld, maar u wist niet of het effectief was genoteerd door de dossierbehandelaar. U werd erop gewezen dat uw verklaringen u werden voorgelezen waardoor u dus ook kon nagaan of uw verklaringen in verband met de bermbommen al dan niet effectief zijn genoteerd geweest. U bevestigde dat uw verklaringen werden voorgelezen, maar u kon zich niet meer herinneren of er dan effectief was verwezen naar de bermbommen. U werd er vervolgens op gewezen dat u bij de DVZ evenmin melding maakte van de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. U antwoordde hierop dat u het politiedocument had afgegeven en u ging ervan dat uit de vertaling hiervan kon worden afgeleid dat u dreigbrieven had ontvangen. U werd erop gewezen dat dit niet de normale gang van zaken is en dat er van u redelijkerwijze mag verwacht worden dat u de essentie van uw asielrelaas in verklaringen weergeeft. Gezien uw beslissing Irak te verlaten mee werd bepaald door de bermbommen en de dreigbrieven kan logischerwijs verondersteld worden dat, indien uw verklaringen de waarheid bevatten, u ook deze relevante feiten zou vermeld hebben op de DVZ wanneer u werd gevraagd een opsomming te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst. Uiteindelijk merkte u op dat u misschien een fout maakte en u voegt eraan toe dat iedereen wel eens fouten maakt (zie gehoorverslag CGVS, vragen 81-82). Dit kan hoegenaamd de vastgestelde omissies niet vergoelijken.

Vervolgens dient opgemerkt dat u naar eigen zeggen ongeveer een 12-tal dreigbrieven zou hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 85). U zou geen enkele van deze dreigbrieven hebben bewaard hoewel de meeste aan u persoonlijk waren gericht. U lichtte toe dat u ze gewoon wegdeed nadat u ze had gelezen. U voegde eraan toe dat u ze niet serieus nam. Nochtans is deze verklaring van uzelf in strijd met uw eerdere verklaringen waarbij u liet optekenen aangifte te hebben gedaan van de dreigbrieven. Immers, als men bij de politie aangifte doet van een bepaalde gebeurtenis, i.c. de dreigbrieven die u ontving, dan bewijst dit toch duidelijk dat men deze ernstig neemt. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u geen enkele van deze brieven zou hebben bijgehouden ter staving van uw asielrelaas (zie gehoorverslag CGVS, vraag 119). Over de inhoud van deze dreigbrieven bent u opnieuw alles behalve overtuigend: "mijn god dat ben ik al lang vergeten". U herinnerde zich enkel nog enkele flarden zoals dat er in één van de dreigbrieven was geschreven dat u een atheïst was of dat men ermee dreigde uw appartement in brand te zullen steken (zie gehoorverslag CGVS, vraag 89). Nochtans mag men redelijkerwijze verwachten dat u de inhoud van deze dreigbrieven beter zou kunnen weergeven, gelet op het feit dat deze aan de kern van uw asielrelaas raken.

In verband met de overlijdensakte van uw broer viel het eveneens op dat u klaarblijkelijk niet kon aangeven wat er precies was vermeld als doodsoorzaak. U lichtte toe dat u niet goed Arabisch kan lezen omdat u niet lang heeft gestudeerd. Vervolgens drukte u luidop uw vermoedens uit over wat er zou kunnen

vermeld zijn in de overlijdensakte: 'ik denk dat dat er staat: moord op A.(...) C.(...), maar in Irak noteren ze nooit de namen van de moordenaars'. Er kan nochtans verwacht worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven wat in de overlijdensakte vermeld staat, temeer daar u dit document voorlegt ter staving van uw asielrelaas en het betrekking heeft op een van de kernelementen uit uw relaas. Dat u niet goed Arabisch kan lezen, kan uw onwetendheid in deze geenszins vergoelijken. Dat u niet de mogelijkheid had u, via via, over de inhoud van de overlijdensakte te informeren, toont u immers niet aan.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid- Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Basra onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Basra militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Basra niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Basra niet naar Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De documenten die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. In verband met het politiedocument en de overlijdensakte dient te worden opgemerkt dat uit informatie, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt, dat er in Irak een hoge graad van corruptie bestaat waardoor men om het even welk document tegen betaling kan laten opstellen (zie COI Focus Irak Corruptie en documentenfraude, toegevoegd aan het administratief dossier). Het feit dat u bovendien weinig overtuigende verklaringen aflegde in verband met de inhoud van deze documenten bevestigt het vermoeden dat deze documenten weinig bewijswaarde hebben.

De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst erop dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in een context van een langdurig gewapend conflict tussen onder andere, het Iraakse leger, al Qaida, IS en verschillende sektarische milities. Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging vanwege de militie Asaab Ahl al Haq (hierna: AAH) die hem omwille van zijn liederlijke levensstijl als atheïst en ongelovige beschouwen.

Verzoeker overloopt de toepasselijke wetsbepalingen en verwijst naar de UNHCR *Guidelines*, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Hierbij benadrukt hij dat de commissaris-generaal niet betwist dat zijn identiteit, zijn afkomst en zijn herhaalde verblijf in Europa niet worden betwist. Omdat er weinig regeringscontrole is in de regio van herkomst van verzoeker en de grote macht van de milities, kan hij, zo meent verzoeker, geen bescherming krijgen in geval van een vervolging. Hij beweert vervolgt te worden omwille van zijn politieke overtuiging en om godsdienstige redenen. Volgens verzoeker zijn er genoeg elementen om zijn vrees voor vervolging als aannemelijk te beschouwen, waarbij hij stelt dat desnoods toepassing moet worden gemaakt van het voordeel van de twijfel en rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Hij meent dat hij een oprechte inspanning heeft gedaan om zijn asielaanvraag te staven en stelt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend omdat zijn verklaringen te goeder trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming haalt verzoeker de vormen van ernstige schade aan uit artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet en verwijst hij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM waarbij hij van mening is dat de commissaris-generaal moet nagaan of er bij terugkeer geen risico bestaat tot schending van deze fundamentele rechten. Verzoeker brengt in herinnering dat hij lang in Europa heeft verbleven.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken *Elgafaji* en *Diakité* en stelt dat de situatie in zuid-Irak instabiel is, hoewel minder ernstig dan in andere delen van het land, maar dat er toch sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker verwijst naar de 'COI Focus' van juli 2017, waarin grootschalige aanvallen van IS en gevechten tussen milities worden vermeld waarbij veel burgers gedood worden. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing om verder onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker aangezien hij uit de rechtspraak van de Raad afleidt dat steeds de meest recente informatie moet worden gehanteerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De weigeringsmotieven van de commissaris-generaal zijn volgens verzoeker onvoldoende draagkrachtig. Hierbij stipt verzoeker vooreerst aan dat het onbetwist is dat hij afkomstig is uit de provincie Zubeir en dat hij herhaaldelijk voor langere periodes in Europa heeft verbleven waardoor hij als verwesterd wordt beschouwd.

Naar aanleiding van het verwijt uit de bestreden beslissing dat verzoeker zich bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal blijkbaar niet herinnerde dat hij een politiedocument en de overlijdensakte van zijn broer had neergelegd, stelt verzoeker dat hij een hoge bloeddruk heeft en zich niet goed voelde, waardoor hij zich vergist heeft. Door zijn vermoeidheid en zijn verwarring zijn ook zijn verklaringen over het politiedocument aangetast. Volgens verzoeker werd hem gezegd dat hij het kort moest houden, waardoor hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bembommen en de aanslag niet had vermeld.

Verzoeker beweert dat hij deze gegevens niet moest vermelden omdat ze in het politiedocument zijn opgenomen.

Voorts bevestigt verzoeker dat hij geen dreigbrief heeft bijgehouden omdat hij op zeer korte termijn zijn stad heeft verlaten en naar zijn oom is gevlucht. Omdat hij vreesde net als zijn broer slachtoffer te worden, zo stelt hij, heeft hij niet de tijd genomen om bewijsstukken mee te nemen.

Met betrekking tot het argument uit de beslissing dat verzoeker niet precies kan aangeven wat er op de overlijdensakte van zijn broer staat, stelt hij dat hij niet goed Arabisch kan lezen en dat hij duidelijk weet hoe zijn broer gestorven is, zonder het document te moeten lezen.

Verzoeker stelt ook dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet deugdelijk is gemotiveerd. Uit de 'COI Focus' blijkt dat de mate van terreur in zuid-Irak lager is dan in andere provincies, maar dat er nog steeds zowel grootschalige aanvallen van IS als gevechten tussen milities plaatsvinden waarbij vele burgers gedood worden. Hierbij vermeldt verzoeker de politieke spanningen tussen de verschillende sjiitische groeperingen en stelt hij dat vooral burgers het slachtoffer worden.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*" van 31 mei 2012 toe (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2. Verzoeker maakte op 18 mei 2018 en op 26 juni 2018 aanvullende nota's over aan de Raad waarbij bijkomende stukken werden neergelegd. Deze 'aanvullende nota's' werden echter in de Franse taal opgesteld.

Artikel 39/18, eerste en derde lid, van de vreemdelingenwet bepalen het volgende:

"De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

(...)

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.

(...)"

De taal die in verzoekers geval overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet werd bepaald bij het indienen van de asielaanvraag, is het Nederlands. Bijgevolg dienen de 'aanvullende nota's' in de Franse taal als *niet-ontvankelijk* te worden gekwalificeerd en moeten zij uit de debatten worden geweerd.

2.2.3. De commissaris-generaal legde op 15 juni 2018 een aanvullende nota neer waarbij als bijlage de "*COI Focus Irak – Veiligheidssituatie Zuid Irak*" van 28 februari 2018 werd gevoegd.

2.2.4. Op 25 juli 2018, na de sluiting van de debatten, verzond verzoeker nog bijkomende stukken, met name een schrijven van de politie aan de onderzoeksrechter van 7 januari 2017 naar aanleiding van bedreigingen en een proces-verbaal van klachtneerlegging van 7 januari 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeldt, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat de redenen waarom verzoeker in 2015 een eerste maal Irak had verlaten geen uitstaans hebben met het Vluchtelingenverdrag aangezien verzoeker toen een vriendinnetje in Duitsland wenste te vervoegen. Betreffende zijn vrees voor het Mehdi-leger verklaarde verzoeker zelf dat deze *anno* 2018 niet langer actueel is.

De commissaris-generaal acht ook de verklaringen van verzoeker over de redenen waarom hij in 2017 Irak opnieuw had verlaten, vaag, incoherent en bijwijlen flagrant tegenstrijdig. Zo bleek verzoeker zich tijdens zijn gehoor niet meer te herinneren dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken naast zijn identiteitsdocumenten ook nog andere cruciale documenten had neergelegd, met name een politiedocument en de overlijdensakte van zijn broer. Bovendien bleek verzoeker niet goed op de hoogte van de inhoud van het politiedocument, met name of het een vermelding bevatte over de moord op zijn broer en bleken zijn verklaringen over de omstandigheden waarin het stuk werd opgesteld, niet uit de inhoud ervan. In de beslissing wordt gesteld dat de vermoedheid omwille van de lange reis van Büllingen naar Brussel niet overtuigend is als rechtvaardiging voor verzoekers verwarrende verklaringen.

Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding had gemaakt van de bermbommen, terwijl de bermbommen en de dreigbrieven toch een essentieel element uitmaken in zijn asielrelaas. In de beslissing wordt ook gewezen op verzoekers stelling dat hij ongeveer een 12-tal dreigbrieven had ontvangen en dat hij ze gewoon had weggegooid, zogenaamd omdat hij ze niet ernstig nam, hoewel hij anderzijds wel aangifte deed bij de politie. De commissaris-generaal merkte ook op dat verzoekers verklaringen over de inhoud van de dreigbrieven weinig overtuigend waren omdat hij er zich blijkbaar slechts flarden van herinnerde.

Inzake de neergelegde overlijdensakte merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker niet bij machte bleek om de erin vermelde doodsoorzaak aan te geven. Tevens merkte de commissaris-generaal op dat verzoekers toelichting, dat hij niet goed Arabisch kon lezen, niet volstond ter rechtvaardiging van zijn onwetendheid over één van de kernelementen uit zijn asielrelaas.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie besloten dat er voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tenslotte wordt inzake de neergelegde documenten door de commissaris-generaal gesteld dat deze de persoonsgegevens van verzoeker en van zijn familieleden bevatten die niet ter discussie staan. Wat het politiedocument en de overlijdensakte betreft, wordt in de beslissing gesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat documenten uit Irak eenvoudig tegen betaling worden verkregen.

2.5.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 4 en 41 van het Handvest, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.5.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

2.5.4. Een beslissing is strijdig met het redelijkheidsbeginsel indien die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (*cf.* RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.7. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 december 2017 een originele verklaring bij de politie van al Zubeir neerlegde van 8 december 2016 en een gehomologeerde kopie van een overlijdensakte van A. K. Y. van 10 december 2016 (AD, stuk 11, ontvangstbewijs documenten, 11 december 2017; AD, stuk 13, Documenten, politiedocument en overlijdensakte). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker te vrezen gedood te worden door AAH omdat hij en zijn broer er een liederlijke levensstijl (alcohol en vrouwen) op nahielden. Op 8 december 2016 zou zijn broer A. zijn omgebracht waarna verzoeker gedurende 1 à 1,5 maanden onderdook en uit Irak vertrok (AD, stuk 10, Vragenlijst CGVS, 11 december 2017, vraag 5).

Ter gelegenheid van zijn interview op het Commissariaat-generaal, dat anderhalve maand later plaatsvond, beweerde verzoeker echter bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel zijn identiteitskaart te hebben afgegeven (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 26 januari 2018, vraag 7-10). Verzoeker deelde mee aan de *protection officer* dat hij een dreigbrief had ontvangen in zijn appartement en dat hij hiervan op 1 december 2016 aangifte deed bij de politie, waarna hij op 8 december, toen hij op het werk was, vernam dat zijn broer A. was vermoord (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 26 januari 2018, vraag 14). Verzoeker ontkende dat in het politiedocument de moord op zijn broer werd vermeld omdat de klacht op 1 december werd ingediend (*Ibid.*, vraag 15), terwijl uit de vertaling van het politiedocument blijkt dat het gedateerd is op 8 december 2016 en verzoeker aangifte deed van dreigbrieven en berm bommen en dat op 8 december zijn broer A. werd vermoord (*Ibid.*, vraag 17). Verzoeker beweert *“tussen de elf en de twaalf”* dreigbrieven te hebben ontvangen (*Ibid.*, vraag 85), maar is niet bij machte om de inhoud ervan weer te geven (*Ibid.*, vraag 89). Bovendien blijkt hij evenmin bij machte om de inhoud van de overlijdensakte van zijn broer weer te geven (*Ibid.*, vragen 29-30).

2.5.9. De vaststelling dringt zich op dat verzoeker blijkbaar niet meer wist dat hij documenten ter staving van zijn asielrelaas had neergelegd. Bovendien legde hij, betreffende de vervolgingsfeiten, zelf dermate inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af dat aan de bedreigingen door AAH geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.5.10. In zijn middel voert verzoeker aan dat hij zich ten tijde van het interview op het Commissariaat-generaal door hoge bloeddruk niet goed voelde, waardoor hij zich heeft vergist wat de neergelegde stukken en de inhoud van het politiedocument betreft. Verzoeker trachtte tijdens het gehoor ter rechtvaardiging van zijn weinig overtuigende verklaringen over de neergelegde stukken en de incoherenties in zijn asielrelaas de lange afstand tussen zijn opvangcentrum en het Commissariaat-generaal en zijn hoge bloeddruk in te roepen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 26 januari 2018, vraag 19), maar er ligt tot op heden geen enkel (medisch) attest voor dat toelaat te besluiten dat verzoeker daadwerkelijk lijdt aan een hoge bloeddruk en dat dit hem zou beletten om deugdelijke verklaringen af te

leggen. Ook het feit dat hem bij het opmaken van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd werd dat hij het kort moest houden, kan niet als rechtvaardiging dienen om essentiële elementen uit zijn vervolgingsrelaas, zoals de plaatsing van berm bommen, onvermeld te laten. Aangezien verzoeker niet goed op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van het politiedocument, kan hij evenmin voorhouden dat hij de berm bommen onvermeld liet omdat ze in het stuk zouden zijn vermeld.

2.5.11. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij de dreigbrieven die hij ontving niet ernstig nam, waardoor hij ze nooit heeft bewaard en gewoon weggooide (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, vraag 119). Deze manier van handelen ondergraaft de ernst van de ingeroepen vrees in belangrijke mate. Aangezien verzoeker nog ongeveer anderhalve maand na zijn vertrek uit Basra bij zijn ooms heeft verbleven (*Ibid.*, vraag 114), kan bezwaarlijk worden aangenomen dat hij geen tijd meer zou hebben gehad om bijkomende bewijsstukken te verzamelen, zoals hij in zijn middel beweert.

2.5.12. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij neerlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Het gegeven dat verzoeker niet goed Arabisch zou kunnen lezen, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om goed op de hoogte te zijn van de inhoud van de overlijdensakte. Het komt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet ten goede dat verzoeker zich blijkbaar niet de moeite heeft getroost om zich goed te informeren over de inhoud van de cruciale stukken die hij bij aanvang van de asielprocedure had neergelegd.

2.5.13. In zoverre verzoeker zich zou beroepen op de context van de sektarische milities, dient te worden aangestipt dat verzoeker zelf meedeelde dat de bedreiging die hij vroeger ervoer van het Mehdi-leger *anno* 2018 niet langer actueel is. Met betrekking tot de beweerde bedreiging door AAH, dringt zich de vaststelling op dat deze geenszins concreet aannemelijk wordt gemaakt. Uit de uiteenlopende verklaringen van verzoeker bleek immers dat de voorgehouden vervolgingsfeiten niet als geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.5.14. Aangaande zijn beweerde verwestersing door zijn herhaalde periodes van verblijf in Europa dient te worden opgemerkt dat verzoekers blote bewering niet volstaat om aannemelijk te maken dat hij zich onmogelijk zou kunnen of willen schikken naar de in Irak vigerende wetten, regels en gebruiken, waardoor dit niet als asielmotief wordt aanvaard. Verzoeker verwijst naar de UNHCR *Guidelines*, waarvan hij een uittreksel aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 3), maar hij toont niet aan dat hij zou beantwoorden aan één van de vermelde risicoprofielen: (vermeende) politieke opposanten, stamleiders, leden van een politieke partij, individuen die betrokken zijn bij de buitenlandse troepen of internationale bedrijven.

2.5.15. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Door toedoen van deze ongeloofwaardigheid voldoet verzoeker geenszins aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor het voordeel van de twijfel en bestaat er evenmin reden om toepassing te maken van het wettelijk vermoeden uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.16. De stukken die verzoeker middels het aangetekend schrijven van 25 juli 2018 aan zijn dossier wenste toe te voegen, werpen geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing. De laattijdige neerlegging van deze documenten tast de rechten van verdediging van de verwerende partij aan. Verzoeker verschaft geen bijkomende uitleg bij deze stukken, die respectievelijk zouden dateren van 7 januari 2017 en 7 januari 2018. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom hij deze documenten niet eerder kon neerleggen. Door de laattijdige neerlegging maakt hij een deugdelijk onderzoek van deze stukken onmogelijk. Inhoudelijk plaatst de Raad *prima facie* de nodige vraagtekens bij de authenticiteit van deze stukken. Het gaat om kopieën en de hoofding van deze documenten bevat de Engelstalige vermelding “*zubair police centice*”, wat als “*politiecentrale*” wordt vertaald. De hoofding van het eerder door verzoeker neergelegde politiedocument van 8 december 2016 (AD, stuk 13, Documenten, politiedocument, *cf. supra*), dat afkomstig lijkt te zijn van hetzelfde politiebureau, werd opgesteld in een ander lettertype en bevat enerzijds de (correctere) vermelding “*Zubair police center*”, maar ook de vermelding “*Police office ministry agent*”, die op de later overgemaakte stukken ontbreekt. Het is uiterst merkwaardig dat officiële documenten die uitgaan van dezelfde politiedienst dergelijke opvallende verschillen zouden vertonen in de hoofding. Zelfs indien aan de stukken bewijswaarde zou worden

toegedicht, tonen deze stukken enkel aan dat klacht werd neergelegd, maar bieden zij geen uitsluitel over de reden voor de bedreigingen. De zinsnede waarin de reden voor de bedreiging vermeld zou moeten zijn, is immers onvolledig, zodat deze stukken geen bewijs vormen van verzoekers vluchtmotieven.

2.5.17. De door verzoeker geschonden geachte artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen *grosso modo* inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, §§ 28 en 32).

2.5.18. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.19. Gelet op de afkomst van verzoeker uit Zubeir in de provincie Basra en zijn profiel als “burger”, dient met het oog op de beoordeling van het risico op ernstige schade onder de vorm van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon (...) als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een (...) gewapend conflict*”, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, de actuele veiligheidssituatie in zuid-Irak, en specifiek in de provincie Basra, onder de loep te worden genomen.

2.5.20. Verzoeker beweert in zijn tweede middel dat de situatie in zuid-Irak instabiel is, dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer actueel is.

2.5.21. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van 15 juni 2018 de landeninformatie heeft geactualiseerd. Bijgevolg is de Raad in de mogelijkheid om de meest recente landeninformatie te hanteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de zuidelijke provincies in Irak (Babil, Basra, Karbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en Al- Muthanna) zich onder controle bevinden van de Iraakse autoriteiten en, op de provincie Babil na, niet rechtstreeks verwikkeld geraakt waren in het offensief dat door IS vanaf juni 2014 in Centraal-Irak werd ingezet. Het aantal burgerslachtoffers nam vanaf begin 2015 af. Het meeste geweld is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra onder de vorm van aanslagen (Aanvullende nota CGVS, “*COI Focus Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak*”, 28 februari 2018, p. 32). Specifiek voor de provincie Basra wordt in de landeninformatie aangegeven dat deze in 2013 2.403.301 inwoners telt en dat er geen rechtstreekse confrontaties waren tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats. De blog *Musings on Iraq* maakt in 2016 gewag van 46 incidenten in de provincie Basra. Hierbij vielen 25 doden en 27 gewonden. *Iraq Body Count* rapporteert een hoger aantal burgerslachtoffers. In de periode van 1 januari tot 6 juli 2017 rapporteert *IBC* 29 incidenten met een dodelijke afloop. In totaal zouden er volgens de provisorische vaststellingen van *IBC* 55 doden zijn gevallen. Het merendeel van de doden vallen door vuurwapens. Er gebeuren ook twee zware aanslagen: op 19 mei 2017 worden twee *SVBIED* tot ontploffing gebracht aan een controlepost op een autoweg in de buurt van olievelden in de provincie Basra, en in een buitenwijk van Basra. 11 mensen sterven en 30 worden gewond. In de periode van 1 juli 2017 tot 31 december 2017 rapporteert *Musings on Iraq* 17 incidenten in Basra, daarbij komen acht burgers en één lid van de *Internal Security Forces* om het leven. In januari 2018 rapporteert *Musings on Iraq* negen incidenten in Basra. Daarbij komen drie burgers om. Het aantal burgerslachtoffers als gevolg van de aanslagen blijft dus eerder beperkt. De stad Basra en de gelijknamige provincie hebben momenteel wel te kampen met grote economische problemen, waardoor er betogingen plaatsvinden tegen corruptie en slechte publieke dienstverlening, toenemende tribale spanningen en crimineel geweld door de drughandel (*Ibid.*, p. 20-24). Uit de landeninformatie, die door verzoeker niet wordt weerlegd, kan niet worden besloten dat er actueel in de provincie Basra een situatie van willekeurig geweld heerst waardoor er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In zijn theoretische uiteenzetting maakt verzoeker melding van ‘persoonlijke omstandigheden’ in het licht van de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), maar hij voert nergens concrete ‘persoonlijke omstandigheden’ aan die ertoe zouden leiden dat hij een verhoogd risico zou lopen in zuid-Irak, waar de mate van het willekeurig geweld eerder beperkt is.

2.5.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en

juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

De twee aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN